

Arrest

nr. 280 110 van 14 november 2022
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: Op zijn gekozen woonplaats bij
advocaat A. GOOS
Broederminstraat 38
2018 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Servische nationaliteit te zijn, op 25 augustus 2022 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 7 juli 2021 waarbij verzoeker wordt uitgesloten van de toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 6 oktober 2022 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 17 oktober 2022.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker dient op 29 juni 2021 een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna de vreemdelingenwet).

Op 7 juli 2021 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij verzoeker wordt uitgesloten van de toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, aan verzoeker ter kennis gebracht op 26 juli 2022. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“Geachte Burgemeester,

Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 29.06.2021 bij onze diensten werd ingediend door :

S., H. (R.R.: (...)) (Alias: S., J.)

Geboren te Novi Pazar op (...)1970

Nationaliteit: Servië

Adres: (...)

(momenteel verblijvende te: Centrale gevangenis Leuven - Geldenaaksevest 64 3000 Leuven)

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, deel ik u mee dat betrokkene uitgesloten wordt van het voordeel van voornoemd artikel 9ter gezien er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat de betrokkene handelingen gepleegd heeft bedoeld in artikel 55/4 van de genoemde wet, te weten:

Redenen:

☐ Dat hij veroordeeld werd omwille van feiten tegen de openbare orde, m.n.:

-Op 21.11.2002 werd hij door de correctionele rechtbank van Mechelen veroordeeld tot een gevangenisstraf van

3 maanden wegens valsheid in geschriften: gebruikmaking.

-Op 19.03.2003 werd hij door de correctionele rechtbank van Mechelen veroordeeld tot een gevangenisstraf van 3 maanden met uitstel 3 jaren wegens valsheid in geschriften: gebruikmaking.

-Op 07.05.2008 werd hij door de correctionele rechtbank van Antwerpen veroordeeld tot een gevangenisstraf van 8 maanden wegens poging tot diefstal, door middel van braak, inklimming of valse sleutels.

-Op 28.09.2011 werd hij door de correctionele rechtbank van Antwerpen veroordeeld tot een gevangenisstraf van 4 maanden wegens diefstal, door middel van braak, inklimming of valse sleutels.

-Op 31.10.2011 werd hij door de correctionele rechtbank van Antwerpen veroordeeld tot een gevangenisstraf van 8 maanden wegens diefstal, door middel van braak, inklimming of valse sleutels.

-Op 30.11.2011 werd hij door de correctionele rechtbank van Turnhout veroordeeld tot een gevangenisstraf van 9 maanden met uitstel 3 jaren voor 6 maanden voor diefstal.

-Op 02.01.2018 werd hij door de correctionele rechtbank van Antwerpen veroordeeld tot een gevangenisstraf van 12 maanden met uitstel 3 jaren behalve voorlopige hechtenis van 31/10/2017 tot 02/01/2018 voor diefstal, door middel van braak, inklimming of valse sleutels.

-Op 03.01.2018 werd hij door de correctionele rechtbank van Antwerpen veroordeeld tot een gevangenisstraf van 8 maanden voor valsheid in geschriften, door een particulier: gebruikmaking.

Uit bovenstaande feiten blijkt dat betrokkene door van zijn gedrag de openbare orde heeft geschonden en een gevaar vormt voor de samenleving. Bijgevolg wordt hij uitgesloten van het voordeel van de aanvraag conform art. 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen in de zin van art. 55/4 §2."

2. Over de rechtspleging

Verzoeker heeft binnen de in artikel 39/81, vierde lid van de vreemdelingenwet voorziene termijn van 8 dagen, de griffie in kennis gesteld dat hij geen synthesesmemorie wenst neer te leggen. Met toepassing van artikel 39/81, laatste lid van voormelde wet wordt de procedure voortgezet overeenkomstig het eerste lid. De Raad doet uitspraak op basis van de middelen uiteengezet in het inleidend verzoekschrift en zonder afbreuk te doen aan artikel 39/60 van de vreemdelingenwet.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 Verzoeker voert de schending aan van de artikelen 9ter, §4, 55/4, §2 en 62 van de vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna de wet van 29 juli 1991) van de beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het zorgvuldigheidsbeginsel.

Ter adstruering van het middel zet verzoeker het volgende uiteen:

“Eerste onderdeel,

1.

De verwerende partij heeft toepassing gemaakt van artikel 9ter, § 4 van de Vreemdelingenwet.

In de bestreden beslissing wordt vermeld dat toepassing wordt gemaakt van artikel 55/4 van de Vreemdelingenwet.

Dat artikel 9ter, §4 Vreemdelingenwet bepaalt:

“§ 4. De vreemdeling wordt uitgesloten van het voordeel van deze bepaling, wanneer de minister of zijn gemachtigde van oordeel is dat er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat de betrokkene handelingen gepleegd heeft bedoeld in artikel 55/4. ”

Artikel 55/4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. Een vreemdeling wordt uitgesloten van de subsidiaire beschermingsstatus wanneer er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat:

a) hij een misdrijf tegen de vrede, een oorlogsmisdrijf of een misdrijf tegen de menselijkheid heeft gepleegd zoals gedefinieerd in de internationale instrumenten waarmee wordt beoogd regelingen te treffen ten aanzien van dergelijke misdrijven;

b) hij zich schuldig heeft gemaakt aan handelingen welke in strijd zijn met de doelstellingen en beginselen van de Verenigde Naties als vervat in de preambule en de artikelen 1 en 2 van het Handvest van de Verenigde Naties;

c) hij een ernstig misdrijf heeft gepleegd; Het eerste lid is van toepassing op personen die aanzetten tot of anderszins deelnemen aan de hierboven genoemde misdrijven of daden.

§ 2. Een vreemdeling wordt ook uitgesloten van de subsidiaire beschermingsstatus wanneer hij een gevaar voor de samenleving of voor de nationale veiligheid vormt.

§ 3. Een vreemdeling kan worden uitgesloten van de subsidiaire beschermingsstatus als hij, vóór zijn aankomst op het grondgebied, een of meerdere misdrijven heeft gepleegd die niet onder het toepassingsgebied van paragraaf 1 vallen en kunnen worden bestraft met een gevangenisstraf als ze in het Koninkrijk waren gepleegd, voor zover de vreemdeling zijn land van herkomst alleen heeft verlaten om te ontsnappen aan straffen die voortvloeien uit die misdrijven.

§ 4. Wanneer de Commissaris-generaal uitsluit van subsidiaire beschermingsstatus, verstrekt hij in het kader van zijn beslissing een advies over de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met de artikelen 48/3 en 48/4. ”

Uit het hierboven weergegeven artikel 9ter, § 4 van de Vreemdelingenwet blijkt dat de wetgever uitdrukkelijk heeft voorzien in een wettelijk kader inzake de mogelijkheid voor de verwerende partij om een verblijfsmachtiging te weigeren, ingeval er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat de aanvrager zich schuldig maakte aan de handelingen die in artikel 55/4 van de Vreemdelingenwet worden omschreven.

Dit zijn niet om het even wat voor handelingen die indruisen tegen de openbare orde.

De Dienst Vreemdelingenzaken dient te motiveren onder welke door de vreemdelingenwet voorziene specifieke uitsluitingsgrond verzoeker valt (RvV nr. 154.427 van 14 oktober 2015).

2.

In casu werd de beslissing tot uitsluiting van het voordeel van artikel 9ter Vreemdelingenwet gemotiveerd als volgt:

"... gezien er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat de betrokkene handelingen gepleegd heeft bedoeld in artikel 55/4 van de genoemde wet, te weten:

Redenen:

Dat hij veroordeeld werd omwille van feiten tegen de openbare orde, m.n.:

Op 21.11.2002 werd hij door de correctionele rechtbank van Mechelen veroordeeld tot een gevangenisstraf van 3 maanden wegens valsheid in geschriften: gebruikmaking. Op 19.03.2003 werd hij door de correctionele rechtbank van Mechelen veroordeeld tot een gevangenisstraf van 3 maanden met uitstel 3 jaren wegens valsheid in geschriften: gebruikmaking. Op 07.05.2008 werd hij door de correctionele rechtbank van Antwerpen veroordeeld tot een gevangenisstraf van 8 maanden wegens poging tot diefstal, door middel van braak, inklimming of valse sleutels. Op 28.09.2011 werd hij door de correctionele rechtbank van Antwerpen veroordeeld tot een gevangenisstraf van 4 maanden wegens diefstal, door middel van braak, inklimming of valse sleutels. Op 31.10.2011 werd hij door de correctionele rechtbank van Antwerpen veroordeeld tot een gevangenisstraf van 8 maanden wegens diefstal, door middel van braak, inklimming of valse sleutels. Op 30.11.2011 werd hij door de correctionele rechtbank van Turnhout veroordeeld tot een gevangenisstraf van 9 maanden met uitstel 3 jaren voor 6 maanden voor diefstal. Op 02.01.2018 werd hij door de correctionele rechtbank van Antwerpen veroordeeld tot een gevangenisstraf van 12 maanden met uitstel 3 jaren behalve voorlopige hechtenis van 31/10/2017 tot 02/01/2018 voor diefstal, door middel van braak, inklimming of valse sleutels. Op 3.01.2018 werd hij door de correctionele rechtbank van Antwerpen veroordeeld tot een gevangenisstraf van 8 maanden voor valsheid in geschriften, door een particulier: gebruikmaking

Uit bovenstaande feiten blijkt dat betrokkene door van zijn gedrag de openbare orde heeft geschonden en een gevaar vormt voor de samenleving. Bijgevolg wordt hij uitgesloten van het voordeel van de aanvraag conform artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen in de zin van art. 55/4 §2. "

3.

De bestreden beslissing concludeert dat verzoeker door zijn gedrag de openbare orde heeft geschonden en een gevaar voor de samenleving vormt en dat hij daardoor dient te worden uitgesloten van het voordeel van de aanvraag conform artikel 9ter Vreemdelingenwet.

Zij stelt dat er sprake is van de uitsluitingsgrond van artikel 55/4 § 2 van de Vreemdelingenwet.

Verwerende partij vermeldt echter ook dat verzoeker door zijn gedrag de openbare orde heeft geschonden. Dit is nochtans geen criteria uit artikel 55/4, §2 Vreemdelingenwet.

Verwerende partij kan het voordeel uit artikel 9ter Vreemdelingenwet niet weigeren om redenen van openbare orde, maar kan zich enkel baseren op de voorziene specifieke uitsluitingsgronden.

Door te weigeren op basis van openbare orde overschrijdt de gemachtigde haar discretionair bevoegdheid.

Zij voegt een voorwaarde toe aan de wet.

Dit houdt een schending in van artikel 9ter, §4 Vreemdelingenwet alsook van artikel 55/4 (§2) Vreemdelingenwet.

4.

Verwerende partij stelt dat verzoeker een gevaar vormt voor de samenleving.

De gronden tot uitsluiting van artikel 9ter Vreemdelingenwet liggen vervat in artikel 55/4 van de Vreemdelingenwet. Dit artikel is een omzetting van artikel 17 van de Kwalificatierichtlijn. (Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming).

De Kwalificatierichtlijn biedt geen definitie van het begrip 'gevaar voor de samenleving', en ook de Belgische wetgeving duidt deze begrippen niet.

Voor de invulling van het begrip 'gevaar voor de samenleving' dient, omwille van de verschillen die bestaan tussen lidstaten op het niveau van nationale wetgeving en interpretatie, een beroep te worden gedaan op internationaal recht. Relevant hierbij zijn de richtlijnen van UNHCR omtrent uitsluitingsgronden. Dit volgt uit de gelijkaardige bewoordingen van de wetsartikelen (artikel 1F Vluchtelingenverdrag en artikel 17 Kwalificatierichtlijn, omgezet in artikel 55/4 Vreemdelingenwet) en uit de voorbereidende werken over artikel 55/4 Vw.:

“De uitsluitingsgronden lopen voor een deel gelijk met de uitsluitingsgronden inzake de vluchtelingenstatus. (...)” (Pari. St. Kamer 2005-06, nr. 2478/001, p. 108— 109)

Volgens de richtlijnen van UNHCR hebben staten weliswaar een discretionaire bevoegdheid bij de appreciatie of iemand een gevaar voor de samenleving vormt, maar is deze begrensd.

Volgens UNHCR dient er immers een ernstig gevaar te worden aangetoond. Om te spreken van een gevaar voor de samenleving is een definitieve veroordeling voor een bijzonder ernstig misdrijf vereist.

Het betreft hier een dubbele kwalificatie, namelijk bijzonder en ernstig.

UNHCR stipt aan dat bij het onderzoek alle omstandigheden in acht genomen moeten worden, ook verzachtende omstandigheden en de mogelijkheid van rehabilitatie en re- integratie in de samenleving.

Mogelijke criteria die in overweging genomen kunnen worden zijn de aard en de omstandigheden van het misdrijf, wanneer het begaan werd en of er een risico bestaat op recidive. De beoordeling is essentieel prospectief.

Er dient een actueel of toekomstig gevaar voor de samenleving te worden aangetoond. In het verleden gesteld gedrag kan een rol spelen, maar is niet sluitend.

Verwerende partij schiet in casu te kort, en slaagt er niet in aan te tonen dat verzoeker een gevaar is voor de samenleving.

Verwerende partij beperkt zich ertoe te verwijzen naar een aantal veroordelingen die verzoeker opliep.

De laatste veroordeling dateert van januari 2018 en dus van 4 jaar en een kleine 9 maanden geleden. Mogelijks dateren de feiten nog van ver daarvoor.

Er werd tevens op geen enkele manier rekening gehouden met de context waarbinnen verzoeker deze misdrijven heeft begaan. Verzoeker leefde op straat en kreeg niet de gepaste zorgen. Hij kampte ook met een psychiatrische problematiek.

Uit de gegeven opsomming van veroordelingen kan onmogelijk worden afgeleid of verzoeker een actueel of toekomstig gevaar vormt voor de samenleving.

De motivering van de bestreden beslissing schiet tekort.

De beslissing schendt de materiële motiveringsplicht.

De beslissing schendt artikel 9ter,

5.

In de voorbereidende werken van het huidig artikel 55/4 van de Vreemdelingenwet valt samenvattend te lezen dat de wetgever heeft voorgeschreven dat de voor- en nadelen van een uitsluiting moeten worden afgewogen. Hierbij dient rekening gehouden te worden met de aard van de inbreuk in verhouding tot de door de betrokkene aangevraagde bescherming. Daarbij moet rekening worden gehouden met zowel verzachtende als verzwarende omstandigheden, zoals het bestaan van eerdere inbreuken, het feit dat de straf reeds werd uitgezeten, e.d.

Er wordt in de voorbereidende werken verwezen naar paragrafen 156 en 157 van het UNHCR Handboek:

"156. Aux fins de cette clause d'exclusion, il est également nécessaire de peser le pour et le contre, de tenir compte à la fois de la nature de l'infraction que le demandeur du statut de réfugié est présumé avoir commise et du degré de la persécution qu'il redoute. Si une personne craint avec raison de très graves persécutions, par exemple des persécutions qui mettent en danger sa vie ou sa liberté, le crime en question doit être très grave pour que la clause d'exclusion lui soit applicable. Si les persécutions que l'on craint sont moins graves, il sera nécessaire de tenir compte de la nature du crime ou des crimes qui sont présumés avoir été commis afin d'établir si le demandeur du statut de réfugié ne cherche pas en réalité à se soustraire à la justice ou si le fait qu'il est un délinquant ne l'emporte pas sur sa qualité de réfugié de bonne foi.

157. Pour évaluer la nature du crime qui est présumé avoir été commis, il faut tenir compte de tous les facteurs pertinents, y compris les circonstances atténuantes éventuelles. Il faut également tenir compte de toutes circonstances aggravantes, telles que, par exemple, le fait que l'intéressé a déjà des condamnations inscrites à son casier judiciaire. Le fait que l'individu condamné pour un crime grave de droit commun a déjà purgé sa peine ou a été gracié ou encore a bénéficié d'une amnistie doit également entrer en ligne de compte. En pareil cas, la clause d'exclusion n'est plus censée s'appliquer, à moins qu'il ne puisse être démontré qu'en dépit de la grâce ou de l'amnistie les antécédents criminels du demandeur l'emportent sur les autres considérations. (...) " (Pari. St. Kamer 2005-06, nr. 2478/001, p. 109-110)"

Hierbij blijkt uit de ratio legis van artikel 55/4 van Vreemdelingenwet dat verweerder wanneer hij overweegt een vreemdeling overeenkomstig deze bepaling uit te sluiten, hij rekening moet houden met de elementen vermeld in de paragrafen 156 en 157 van het UNHCR Handboek.

Uit de voorbereidende werken van de bovenvermelde wet van 10 augustus 2015 blijkt niet dat de voormelde paragrafen van het UNHCR Handboek niet gelden als kader wanneer toepassing gemaakt wordt van artikel 55/4, §2, van de Vreemdelingenwet (RvV nr. 230 488 van 18 december 2019).

Er blijkt nergens uit de Parlementaire voorbereidingen dat artikel 55/4 van de Vreemdelingenwet op een andere wijze zou moeten worden ingevuld, wanneer dit wordt gehanteerd als uitsluitingsgrond voor het voordeel van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Er is met andere woorden een proportionaliteitstoets vereist bij de toepassing van de uitsluitingsclausule ex art. 9ter juncto art. 55/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

De uitsluitingsgrond kan dus pas worden ingeroepen na een individuele beoordeling van de concrete feiten, rekening houdend met de aard van de inbreuk, de omstandigheden en de straf.

Ook het feit dat iemand zijn of haar straf reeds heeft uitgezeten, dient in aanmerking te worden genomen. Hierbij aansluitend schrijft het UNHCR ook in haar "Note d'information sur l'application des clauses d'exclusion: article 1F de la Convention de 1951 relative au statut des réfugiés" voor in welke zin het proportionaliteitsbeginsel speelt bij de toepassing van de uitsluitingsgronden:

"77. Selon le HCR, les considérations de proportionnalité sont une garantie importante dans l'application de l'article 1F. Le concept de proportionnalité, bien qu'il ne soit pas mentionné expressément dans la Convention de 1951 ou dans les travaux préparatoires, a évolué en particulier par rapport à l'article 1F(b) car ce dernier contient un test pour peser le pour et le contre dans la mesure où les termes spécifiques « grave » et « de droit commun » doivent être satisfaits. Plus généralement, il représente un principe fondamental du droit international des droits de l'homme et du droit international humanitaire.

En effet, ce concept existe dans plusieurs secteurs du droit international. Comme pour toute exception à une garantie en matière de droits de l'homme, les clauses d'exclusion doivent être appliquées d'une manière proportionnée à leur objectif, en gardant particulièrement à l'esprit qu'une décision conduisant à l'exclusion n'équivaut pas à un procès pénal complet et que les garanties en matière de droits de l'homme peuvent ne pas constituer une « soupape de sécurité » accessible dans certains Etats.

78. Lorsque l'on prend une décision en matière d'exclusion, il est donc nécessaire de peser la gravité de l'infraction dont la personne semble être responsable contre les conséquences possibles de son exclusion, y compris en particulier le degré de persécution crainte. (...) » (UNHCR, Note d'information sur

l'application des clauses d'exclusion : article 1F de la Convention de 1951 relative au statut des réfugiés, 4 september 2003, p. 30-31, stuk 2)

De uitsluitingsgronden moeten worden toegepast op een manier die in verhouding staat met het beoogde doel. Hierbij moet worden onderlijnd dat er een verschil bestaat tussen een administratieve beslissing tot uitsluiting of een strafrechtelijke beslissing die gepaard gaat met de nodige proceswaarborgen. Het vreemdelingenrecht, dat het verblijf van niet-Belgen regelt, heeft een ander doel en bestaansreden dan het strafrecht.

Ook moet voor ogen worden gehouden dat de gevolgen van een uitsluiting erg ingrijpend zijn.

Dat de voorschriften van het UNHCR over de toepassing van de uitsluitingsgronden vermeld in artikel 1F van het Vluchtelingenverdrag - en dus voor het vluchtelingenstatuut - ook gelden voor de toepassing van de uitsluitingsgronden voor subsidiaire bescherming en dus 9ter van de Vreemdelingenrecht, kan worden afgeleid uit de gelijkaardige bewoordingen van de wetsartikelen (artikel 1F Vluchtelingenverdrag en artikel 17 Kwalificatierichtlijn, omgezet in artikel 55/4 Vreemdelingenwet) en uit de voorbereidende werken over artikel 55/4 Vw.:

"De uitsluitingsgronden lopen voor een deel gelijk met de uitsluitingsgronden inzake de vluchtelingenstatus. (...)"

Uit deze richtlijnen van de Belgische wetgever en het UNHCR volgt duidelijk dat een individuele beoordeling van de concrete omstandigheden noodzakelijk is alvorens iemand kan worden uitgesloten van het voordeel van artikel 9ter Vw.

De gevolgen moeten in rekening worden gebracht en alle belangen die meespelen moeten tegen elkaar worden afgewogen. Zo niet, wordt geen proportionaliteitstoets gevoerd en is een beslissing tot uitsluiting niet wettelijk. In elk geval dringt een restrictieve interpretatie van de uitsluitingsgronden zich op.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oordeelde al verscheidene keren dat artikel 55/4 Vreemdelingenwet niet automatisch mag worden toegepast, maar dat een daadwerkelijke proportionaliteitstoets moet worden uitgevoerd door o.a. het actueel karakter van het gevaar voor de samenleving te onderzoeken:

RvV 26 november 2019, nr. 229 279:

"De Raad is van oordeel dat verzoeker kan worden gevolgd. Uit de bestreden beslissing noch uit het administratief dossier blijkt dat bij de toepassing van de uitsluitingsclausule de pro's en contra's, die het geval van verzoeker kenmerken, concreet werden afgewogen. Evenmin blijkt dat de strafrechtelijke inbreuken werden beoordeeld in verhouding tot de door verzoeker aangevraagde medische situatie. Op basis van de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verwerende partij verzoeker heeft uitgesloten van het voordeel van artikel 9ter van de vreemdelingenwet zonder de voorgelegde medische stukken voorafgaandelijk te hebben onderzocht.

De Raad besluit, alles in acht genomen, dat er geen daadwerkelijke proportionaliteitstoets heeft plaatsgevonden. Aldus blijkt niet dat de verwerende partij bij het nemen van haar beslissing is overgegaan tot een concrete en individuele proportionaliteitsafweging aan de hand van de concrete omstandigheden van de zaak. Er blijkt niet dat de verwerende partij van oordeel was dat de strafrechtelijke antecedenten van verzoeker in casu opwegen tegen andere overwegingen, laat staan waarom. Een schending van de formele motiveringsplicht en van de zorgvuldigheidsplicht is aangetoond. "

RvV 29 september 2020, nr. 241 656:

"Uit de bestreden beslissing noch uit het administratief dossier blijkt dat bij de toepassing van de uitsluitingsclausule de pro's en contra's, die het geval van de verzoekende partij kenmerken, concreet en voldoende werden afgewogen.

Evenmin blijkt dat de strafrechtelijke inbreuken werden beoordeeld in verhouding tot de door verzoeker aangevraagde medische situatie.

[...]

De Raad besluit, alles in acht genomen, dat er geen daadwerkelijke proportionaliteitstoets heeft plaatsgevonden. Aldus blijkt niet dat de verwerende partij bij het nemen van haar beslissing is overgegaan tot een concrete en individuele proportionaliteitsafweging aan de hand van alle concrete omstandigheden van de zaak. Er blijkt niet dat de verwerende partij van oordeel was dat de strafrechtelijke antecedenten van de verzoekende partij in deze zaak opwegen tegen andere overwegingen, laat staan waarom. Een schending van de formele motiveringsplicht en van artikel 9ter, §4 van de vreemdelingenwet is aangetoond. ”

In casu is deze proportionaliteitstoets duidelijk afwezig. Er wordt enkel een opsomming gemaakt van de eerdere veroordelingen van verzoeker.

Een loutere opsomming van eerdere veroordelingen omwille van feiten tegen de openbare orde volstaat niet om verzoeker uit te sluiten van de toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

In casu is verwerende partij louter overgegaan tot een automatische toepassing van de sanctie voorzien bij artikel 55/4 Vreemdelingenwet.

Er werd geen nauwkeurig en individueel onderzoek gedaan naar de situatie van verzoeker.

Verzoeker is van mening dat volgende elementen minstens mee in rekening hadden moeten genomen worden:

Verzoeker verblijft reeds meer dan 20 jaar in België.

Verzoeker heeft zijn straf volledig ondergaan.

De laatste veroordeling dateert van 4 jaar en 9 maanden geleden.

De context waarin de feiten zijn gepleegd.

Nergens werd de vraag gesteld naar het actueel karakter van de bedreiging van openbare orde en aldus evenmin naar de draagwijdte van de uitsluitingsbeslissing in het licht van de feitelijke context van de zaak en de persoonlijkheid van verzoeker.

Hierdoor is de beslissing tot uitsluiting van verzoeker kennelijk onredelijk en niet afdoende gemotiveerd.

De motiveringsplicht van artikel 9ter, §4 Vreemdelingenwet is geschonden.

Een schending van artikel 9ter, §4 van de Vreemdelingenwet juncto het zorgvuldigheidsbeginsel is aangetoond.

De beslissing dient te worden vernietigd. ”

3.2 In de nota met opmerkingen repliceert verweerder het volgende:

“Verzoeker haalt in zijn enig middel de schending aan van :

- Artikelen 9ter §4, 55/4 (§2) en 62 van de Vreemdelingenwet,*
- Artikelen 2 & 3 van de Wet van 29.7.1991,*
- Materiële motiveringsplicht,*
- Zorgvuldigheidsbeginsel.*

1. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor artikel 62, § 1 van de vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk de artikelen 9ter en 55/4 van de vreemdelingenwet. Daarnaast bevat de bestreden beslissing een motivering in feite, namelijk dat de verzoekende partij een aanvraag heeft ingediend op grond van artikel 9ter van de

vreemdelingenwet maar dat hij wordt uitgesloten van het voordeel van dit artikel gezien er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat hij handelingen heeft gepleegd bedoeld in artikel 55/4 van de vreemdelingenwet, namelijk de verzoekende partij is veroordeeld voor verschillende feiten tegen openbare orde. De verwerende partij geeft in de bestreden beslissing een opsomming van de feiten. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Uit het verzoekschrift blijkt tevens dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

De Raad is niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Artikel 9ter, §4, van de Vreemdelingenwet bepaalt:

"§ 4 De vreemdeling wordt uitgesloten van het voordeel van deze bepaling, wanneer de minister of zijn gemachtigde van oordeel is dat er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat de betrokkene handelingen gepleegd heeft bedoeld in artikel 55/4."

Artikel 55/4 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

"Een vreemdeling wordt uitgesloten van de subsidiaire beschermingsstatus wanneer er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat:

a) hij een misdrijf tegen de vrede, een oorlogsmisdrijf of een misdrijf tegen de menselijkheid heeft gepleegd zoals gedefinieerd in de internationale instrumenten waarmee wordt beoogd regelingen te treffen ten aanzien van dergelijke misdrijven;

b) hij zich schuldig heeft gemaakt aan handelingen welke in strijd zijn met de doelstellingen en beginselen van de Verenigde Naties als vervat in de preambule en de artikelen 1 en 2 van het Handvest van de Verenigde Naties;

c) hij een ernstig misdrijf heeft gepleegd;

Het eerste lid is van toepassing op personen die aanzetten tot of anderszins deelnemen aan de hierboven genoemde misdrijven of daden.

§ 2. Een vreemdeling wordt ook uitgesloten van de subsidiaire beschermingsstatus wanneer hij een gevaar voor de samenleving of voor de nationale veiligheid vormt.

§ 3. Een vreemdeling kan worden uitgesloten van de subsidiaire beschermingsstatus als hij, vóór zijn aankomst op het grondgebied, een of meerdere misdrijven heeft gepleegd die niet onder het toepassingsgebied van paragraaf 1 vallen en kunnen worden bestraft met een gevangenisstraf als ze in het Koninkrijk waren gepleegd, voor zover de vreemdeling zijn land van herkomst alleen heeft verlaten om te ontsnappen aan straffen die voortvloeien uit die misdrijven.

§ 4. Wanneer de Commissaris-generaal uitsluit van subsidiaire beschermingsstatus, verstrekt hij in het kader van zijn beslissing een advies over de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met de artikelen 48/3 en 48/4."

Uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt dat het bestuur verzoekende partij door zijn gedrag beschouwt als een gevaar voor de openbare orde gelet op de door hem gepleegde strafrechtelijke feiten, blijkt dat de verwerende partij van oordeel is dat verzoekende partij moet worden uitgesloten van het voordeel van artikel 9ter van de vreemdelingenwet omdat hij door zijn gedrag de openbare orde heeft geschonden in de zin van artikel 55/4, §2 van de vreemdelingenwet.

Het begrip 'openbare orde' wordt door de rechtspraak van het Hof van Justitie als volgt bepaald: "Uit zijn rechtspraak blijkt dat "[...] de lidstaten weliswaar in wezen vrij blijven om de eisen van de openbare orde af te stemmen op hun nationale behoeften, die per lidstaat en per tijdsgewricht kunnen verschillen [...]". Maar "[...] in de context van de Unie, met name omdat zij een afwijking rechtvaardigen van een verplichting die bedoeld is om de eerbiediging van de grondrechten van derdelanders bij hun verwijdering uit de Unie te verzekeren (moeten deze eisen) restrictief worden opgevat, zodat de inhoud ervan niet eenzijdig door de onderscheiden lidstaten kan worden bepaald zonder controle door de instellingen van de Unie."

Het komt de gemachtigde toe om op individuele basis te onderzoeken wat in het persoonlijk gedrag van een vreemdeling of in de strafbare feiten die deze vreemdeling heeft gepleegd een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt die ter bescherming van de openbare orde of de nationale veiligheid een beslissing die een beperking van het inreisrecht of het verblijfsrecht van een vreemdeling inhoudt, kan rechtvaardigen (HvJ 13 september 2016, C-304/14, CS, pt. 46).

Bij het beoordelen van een bedreiging voor de openbare orde moet rekening worden gehouden met de aard en ernst van de strafbare feiten, het aantal strafbare feiten en de veroorzaakte schade. Naast

voldoende ernstig en werkelijk dient deze bedreiging ook actueel te zijn. De vaststelling van een actuele bedreiging vereist in regel dat de betrokken vreemdeling een neiging vertoont om een crimineel gedrag in de toekomst voort te zetten, vol te houden of te herhalen (HvJ 22 mei 2012, C-348/09, P.I., pt. 30; memorie van toelichting, Parl.St. Kamer 2016-2017, DOC 54 2215/001, p. 24). Het is aan de nationale overheden, in voorliggende zaak de bevoegde staatssecretaris, om in elk afzonderlijk geval te (be)oordelen of het gedrag van de betrokken vreemdeling een gevaar voor nieuwe ernstige verstoringen van de openbare orde of nationale veiligheid oplevert, wat desgevallend een onderzoek naar het risico van recidive kan omvatten. De minister moet derhalve haar besluit baseren op een inschatting van het toekomstig gedrag van de betrokken vreemdeling en dit aan de hand van de objectieve elementen, zoals deze voorliggen op het ogenblik dat hij/zij een beslissing neemt en die blijken uit het administratief dossier. Hierbij kan worden opgemerkt: “dat het ook mogelijk is dat het enkele feit van het voorafgaand gedrag voldoet aan de voorwaarden voor een dergelijke bedreiging van de openbare orde” (HvJ 27 oktober 1977, C-30/77 Bouchereau, pt. 29).

De wetgever heeft uitdrukkelijk voorzien in een wettelijk kader inzake de mogelijkheid voor de verwerende partij om - niettegenstaande wordt vastgesteld dat de betrokken vreemdeling lijdt aan een ziekte die een ree “el risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een ree “el risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft – een verblijfsmachtiging te weigeren, ingeval er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat de aanvrager zich schuldig maakte aan de in artikel 55/4 §2 van de Vreemdelingenwet omschreven handelingen.

Gelet op de bewoordingen van artikel 9ter, § 4, van de Vreemdelingenwet, heeft de wetgever een ruime discretionaire bevoegdheid toegekend aan het bestuur om te oordelen of er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat de verzoekende partij handelingen heeft gepleegd, zoals bedoeld in artikel 55/4 van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker betwist de veroordeling niet, maar hij is het oneens met het feit dat hij omwille van die veroordelingen voor verschillende feiten uitgesloten wordt van het voordeel van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Hij gaat er echter aan voorbij dat hij acht maal is veroordeeld voor diefstal met inbraak. Gelet op de veelheid aan gepleegde misdrijven is het geenszins kennelijk onredelijk dat verzoeker een gevaar voor de samenleving of voor de nationale veiligheid vormt in de zin van artikel 55/4 §2, van de Vreemdelingenwet. Bijgevolg is het omwille van het recidiverend karakter van zijn misdrijven dat de verwerende partij oordeelt dat verzoeker “een gevaar is voor de openbare orde”.

Verzoeker verwijst in zijn verzoekschrift naar het Handboek van UNHCR en geeft een uitgebreid uitleg over een ‘ernstig misdrijf’, hetgeen onder artikel 55/4 §1, c van de Vreemdelingenwet valt. Verzoeker gaat eraan voorbij dat de bestreden beslissing is genomen in toepassing van artikel 55/4 §2 van de Vreemdelingenwet, waardoor verzoeker de aanbevelingen vermeld in het Handboek van UNHCR niet dienstig kan inroepen.

Bovendien betreft artikel 9ter van de vreemdelingenwet een zuiver nationale bepaling (zie de rechtspraak van het Hof van Justitie van 18 december 2014 in de zaak C-542/13 (arrest M'BODJ), de Raad van State (RvS 16 oktober 2014, nr. 228.778, RvS 5 december 2014, nrs. 229.072 en 229.073) en het Grondwettelijk Hof (arrest 13/016 van 27 januari 2016))

Uit de duidelijke bewoordingen van art. 9ter, §4 van de Vreemdelingenwet blijkt dat de aanvrager per definitie wordt uitgesloten van het voordeel van art. 9ter van Vreemdelingenwet zodra de Minister of zijn gemachtigde van oordeel is dat er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat de betrokkene handelingen gepleegd heeft bedoeld in art. 55/4 van de Vreemdelingenwet.

Dit blijkt ook uit de voorbereidende werken bij art. 9ter, §4 van de Vreemdelingenwet:

“Bij wijze van antwoord op de opmerking van de Raad van State dat, in tegenstelling tot dat wat voorzien is voor de andere begunstigden van de subsidiaire bescherming, niet wordt voorzien in de mogelijkheid om het statuut van de betrokken personen op te heffen of in te trekken, wordt artikel 9ter aangevuld met een § 4 betreffende de gevallen waarin de betrokken vreemdeling wordt uitgesloten van het bekomen voordeel (zie verder het commentaar op artikel 55/4 ingevoegd door dit ontwerp). Het is echter evident dat een ernstig zieke vreemdeling die uitgesloten is van het voordeel van artikel 9ter om een van die redenen, niet zal worden verwijderd indien hij dermate ernstig ziek is dat zijn verwijdering een schending zou zijn van artikel 3 EVRM.” (Parl. Hand. Kamer, 2005-2006, DOC 51 2478/001, p. 36)

Door te verwijzen naar “een ernstig zieke vreemdeling die uitgesloten is van het voordeel van artikel 9ter” benadrukt de wetgever zijn bedoeling om de aanvrager in elk geval, en dus ongeacht zijn gezondheidstoestand, uit te sluiten van het voordeel van art. 9ter van de Vreemdelingenwet, van zodra er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat de aanvrager handelingen zoals bedoeld in art. 55/4 heeft gepleegd.

Er kan dan ook niet van worden uitgegaan dat art. 9ter, §4 van de Vreemdelingenwet aan de verwerende partij de verplichting oplegt om de aanvraag van de vreemdeling op zijn merites te onderzoeken wanneer

vaststaat dat diezelfde vreemdeling zich schuldig heeft gemaakt aan handelingen zoals bedoeld in art. 55/4 van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker toont niet aan dat de bestreden beslissing werd genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover het bestuur beschikt.

Het middel is ongegrond.”

3.3 Artikel 62, § 2 van de vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen worden omkleed en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip “afdoende”, zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven weergeeft op basis waarvan deze is genomen. Verweerder verwijst naar acht veroordelingen voor feiten tegen de openbare orde, met name driemaal voor valsheid in geschriften: gebruikmaking; viermaal voor diefstal met braak en eenmaal voor diefstal. Hij stelt vast dat uit de door verzoeker gepleegde feiten blijkt dat hij door zijn gedrag de openbare orde heeft geschonden en een gevaar vormt voor de samenleving, zodat hij wordt uitgesloten van het voordeel van 9ter van de vreemdelingenwet “in de zin van art. 55/4 §2” van deze wet. Deze uiteenzetting verschaft verzoeker het genoemde inzicht en laat hem aldus toe de bedoelde nuttigheidsafweging te maken.

Een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals vervat in de voormelde wetsbepalingen wordt niet aangetoond.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid verder de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Artikel 9ter, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoont overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.”

Paragraaf 4 van deze wetsbepaling luidt als volgt: *“De vreemdeling wordt uitgesloten van het voordeel van deze bepaling, wanneer de minister of zijn gemachtigde van oordeel is dat er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat de betrokkene handelingen gepleegd heeft bedoeld in artikel 55/4.”*

Op basis van de feiten zoals hierboven reeds aangehaald, heeft verweerder geoordeeld dat verzoeker de openbare orde heeft geschonden en een gevaar vormt voor de samenleving, zodat hij wordt uitgesloten van het voordeel van 9ter van de vreemdelingenwet “in de zin van art. 55/4 §2” van deze wet.

Deze laatste bepaling luidt als volgt: *“Een vreemdeling wordt ook uitgesloten van de subsidiaire beschermingsstatus wanneer hij een gevaar voor de samenleving of voor de nationale veiligheid vormt.”*

Deze tweede paragraaf van artikel 55/4 werd ingevoegd bij artikel 9 van de wet van 10 augustus 2015 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen om beter rekening te houden met de bedreigingen voor de samenleving en de nationale veiligheid in de verzoeken om internationale bescherming.

In de Memorie van Toelichting bij deze wetswijziging wordt erop gewezen dat hiermee de omzetting wordt beoogd van de artikelen 17.1, d) en 17.3 van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (hierna: de richtlijn 2011/95/EU), door aan artikel 55/4 van de vreemdelingenwet twee nieuwe hypothesen voor uitsluiting van subsidiaire bescherming toe te voegen, de ene verplicht, de andere facultatief.

Artikel 17 van de richtlijn 2011/95/EU luidt als volgt:

“1. Een onderdaan van een derde land of staatloze wordt uitgesloten van subsidiaire bescherming wanneer er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat: a) hij een misdrijf tegen de vrede, een oorlogsmisdrijf of een misdrijf tegen de menselijkheid heeft gepleegd, zoals gedefinieerd in de internationale instrumenten waarmee wordt beoogd regelingen te treffen ten aanzien van dergelijke misdrijven;

b) hij een ernstig misdrijf heeft gepleegd;

c) hij zich schuldig heeft gemaakt aan handelingen welke in strijd zijn met de doelstellingen en beginselen van de Verenigde Naties als vervat in de preambule en de artikelen 1 en 2 van het Handvest van de Verenigde Naties;

d) hij een gevaar vormt voor de gemeenschap of voor de veiligheid van de lidstaat waar hij zich bevindt.

2. Lid 1 is van toepassing op personen die aanzetten tot of anderszins deelnemen aan de daar genoemde misdrijven of daden.

3. De lidstaten mogen een onderdaan van een derde land of staatloze van subsidiaire bescherming uitsluiten, indien hij, voordat hij tot de betrokken lidstaat werd toegelaten, een of meer andere dan de in lid 1 bedoelde misdrijven heeft gepleegd die strafbaar zouden zijn met gevangenisstraf indien zij in de betrokken lidstaat waren gepleegd, en indien hij zijn land van herkomst alleen heeft verlaten om straffen als gevolg van deze misdrijven te ontlopen.”

Noch de bepalingen van de voornoemde richtlijn noch de desbetreffende bepalingen van de vreemdelingenwet bevatten een definitie van het begrip “gevaar voor de samenleving” in artikel 55/4, §2.

Bij het beoordelen van dit begrip beschikt het bestuur bijgevolg over een discretionaire bevoegdheid waarbij het geval per geval nagaat of het persoonlijk gedrag van de betrokken vreemdeling een daadwerkelijk gevaar voor de samenleving vormt (RvS 5 juni 2019, nr. 244.700).

Kernvraag is derhalve of verweerder op onzorgvuldige dan wel kennelijk onredelijke wijze heeft besloten tot de uitsluiting van verzoeker van de mogelijkheid voor een machtiging tot verblijf om medische redenen omdat hij een gevaar vormt voor de samenleving, op grond van de in de bestreden beslissing opgesomde veroordelingen.

Verzoeker betoogt dat de laatste veroordeling dateert van januari 2018 en dus vier jaar en negen maanden geleden is. Er is volgens hem onterecht geen afweging gemaakt van de voor- en nadelen van een uitsluiting. Er is geen rekening gehouden met de aard van de inbreuk, omstandigheden en met zijn medische toestand. Verzoeker verwijst naar de voorbereidende werken van artikel 55/4, §1, c) van de vreemdelingenwet. Verzoeker verwijst naar twee arresten van de Raad en herhaalt dat er geen nauwkeurig en individueel onderzoek is gedaan omtrent zijn situatie. Hij verblijft reeds meer dan 20 jaar in België, heeft zijn straf volledig ondergaan, de laatste veroordeling dateert van 4 jaar en 9 maanden geleden en er wordt geen rekening gehouden met de context waarin de feiten zijn gepleegd. Hierdoor is de bestreden beslissing kennelijk onredelijk en niet afdoende gemotiveerd. Een schending van artikel 9ter, §4 van de vreemdelingenwet en van het zorgvuldigheidsbeginsel is aangetoond.

Uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt dat verweerder acht veroordelingen heeft opgesomd. Verweerder oordeelt dat uit de feiten blijkt dat hij door zijn gedrag de openbare orde heeft geschonden en een gevaar vormt voor de samenleving. Verzoeker is driemaal veroordeeld voor valsheid in geschriften, viermaal voor diefstal met braak en eenmaal voor diefstal. Verweerder oordeelt dat verzoeker door het

recidiverend karakter van zijn misdrijven een gevaar vormt voor de samenleving. Verzoeker betwist de feiten niet. Door de veelheid aan gepleegde feiten is het niet kennelijk onredelijk te oordelen dat verzoeker een gevaar vormt voor de samenleving.

De motivering van de bestreden beslissing reflecteert wel degelijk een individuele beoordeling en afweging, uitgaande van de acht veroordelingen en concrete feiten, die het bestuur heeft doorgevoerd inzake het gevaar dat verzoeker vormt voor de samenleving en waarbij verweerder van mening is dat dit rechtvaardigt dat verzoeker wordt uitgesloten van het voordeel van 9ter van de vreemdelingenwet “in de zin van art. 55/4 §2” van deze wet. Er werd rekening gehouden met de aard van de feiten herhaaldelijke karakter ervan, het tijdstip van de strafrechtelijke veroordelingen en de strafmaat. Door het louter stellen dat hij zijn straffen heeft uitgezeten kan verzoeker niet aantonen dat verweerder op kennelijk onredelijke wijze heeft geoordeeld dat de door hem bij herhaling gepleegde feiten maken dat hij moet worden beschouwd als een gevaar voor de samenleving en dat dit gevaar voldoende reëel, actueel en ernstig is om de genomen beslissing te kunnen onderbouwen. Het louter hebben uitgezeten van zijn straffen maakt nog niet dat verzoeker tot het inzicht is gekomen dat zijn gedrag ontoelaatbaar is en hij intussen op een meer verantwoorde wijze deelneemt, of tracht deel te nemen, aan de samenleving waarbij hij niet langer een gevaar vormt voor de samenleving. Het feit dat verzoeker reeds meer dan 20 jaar in België verblijft, is geen gegeven dat van aard is de gedane beoordeling inzake het gevaar voor de samenleving onderuit te kunnen halen. Er valt dan ook niet in te zien waarom hiermee specifiek rekening diende te worden gehouden, te meer nu niet blijkt dat hij in die 20 jaar over een verblijfsrecht of vergunning beschikte. Verzoeker toont dit ook niet aan.

De Raad merkt verder op dat de bewoordingen van artikel 9ter, §4 van de vreemdelingenwet erop wijzen dat, van zodra is vastgesteld dat verzoeker een gevaar is voor de samenleving, het bestuur ertoe gehouden is om hem uit te sluiten van het voordeel van deze bepaling. In die optiek kan verweerder niet worden verweten niet verder te zijn ingegaan op de gegevens die verzoeker bijbracht omtrent zijn actuele medische situatie.

In de mate dat verzoeker aanvoert dat verweerder, na te hebben vastgesteld dat hij een gevaar vormt voor de samenleving in de zin van artikel 55/4, §2 van de vreemdelingenwet, nog een verdere proportionaliteitsafweging diende door te voeren tussen de begane strafrechtelijke inbreuken of het vastgestelde gevaar voor de samenleving en zijn medische problemen, wijst de Raad er nog op dat op basis van de rechtspraak van het Hof van Justitie niet blijkt dat nog een afzonderlijke evenredigheids- of proportionaliteitstoetsing moet worden gemaakt wanneer wordt vastgesteld dat artikel 55/4, §1 of §2 van de vreemdelingenwet van toepassing is (*mutatis mutandis* HvJ 9 november 2010, gevoegde zaken C57/09 en C-101/09, B. en D., § 109). Om deze redenen kan verzoekers standpunt niet worden bijgetreden. De Raad wijst er ook op dat de bestreden beslissing niet vergezeld gaat van een verwijderingsbeslissing. Indien verweerder in de toekomst alsnog zou overgaan tot een verwijderingsbeslissing, kan verzoeker op dat ogenblik desgewenst een beroep indienen tegen deze beslissing.

Met betrekking tot de door verzoeker aangevoerde rechtspraak van de Raad kan het volstaan op te merken dat in de continentale rechtstraditie arresten geen precedentswaarde hebben en dat verzoeker niet aantoont dat de feitelijke omstandigheden die aanleiding gaven tot de door hem aangehaalde arresten identiek zijn aan deze in voorliggende zaak. Zo wordt in de bestreden beslissingen van de betrokken rechtspraak toepassing gemaakt van artikel 55/4, §1, eerste lid, c) van de vreemdelingenwet en niet van artikel 55/4, §2 van voormelde wet, *quod non*.

Verzoeker toont met zijn uiteenzetting geen schending aan van de materiële motiveringsplicht of van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Het enige middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien november tweeduizend tweeëntwintig door:

Mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

Dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN